

Зауважимо також, що соціальна допомога у широкому розумінні – це всі види державного соціального забезпечення, які виплачуються в грошовій або натуральній формі або надаються у вигляді людей з особливими потребами, хворих і літніх, здійснення піклування про дітей тощо. У вузькому розумінні соціальна допомога – це виключно грошова виплата (одноразова чи періодична), яка призначається окремим категоріям громадян у порядку і розмірах, передбачених законодавством [1, с. 77]. При цьому соціальна допомога, як правило, тимчасово замінює заробітну плату або є додатком до основного джерела засобів для існування, або виступають як допомога за відсутності основних джерел засобів для існування. Іншими словами, соціальна допомога або має характер додаткової виплати, або – компенсацією відсутності будь-яких джерел доходів.

В Україні соціальна допомога постає як особлива форма соціального забезпечення населення, що має свої специфічні ознаки: 1) має цільове призначення (гарантування соціальних прав); 2) прив'язаність розміру соціальної допомоги до прожиткового мінімуму; 3) джерелами фінансування соціальної допомоги є кошти Державного бюджету та місцевих бюджетів; 4) правовою підставою виникнення права на соціальну допомогу є потрапляння особи в складну життєву ситуацію з незалежних від неї причин, або під вплив обставин, визнаних державою соціально значущими.

Зважаючи на вище означене, вважаємо, що нині існують і теоретичні, і правові підстави для монетизації соціальної допомоги, зокрема стосовно пільгового проїзду на транспорті.

Література

1. Колодій А. М. Права людини і громадянина в Україні / А. М. Колодій, А. Ю. Олійник. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 325 с.

УДК 338:321.01(043.2)

Зенченко О. О., старший викладач,
Ющенко О. М., студент,

Запорізький інститут права ім. В. Сташиса, м. Запоріжжя
Науковий керівник: Пальченкова В. М., д.ю.н., професор

РОЗВИТОК АЕРОКОСМІЧНОЇ ГАЛУЗІ ЯК ЗОВНІШНЯ ТА ВНУТРІШНЯ ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ

Функції держави є засобом (інструментом) вирішення завдань та досягнення цілей, що постійно постають перед суспільством. Цілі державної діяльності – це ті кінцеві результати, яких необхідно

досягти. Як вихідні моменти державної діяльності вони визначають доцільність існування завдань, які повинні бути поставлені для їх вирішення.

Цілі бувають різними. Так, залежно від змісту політики, яку проводить держава в тій чи іншій сфері суспільного життя, вони поділяються на економічні, політичні, національні, юридичні та ін.; за часом, за черговістю і за стадіями державної діяльності – на ближні, проміжні, кінцеві тощо [1]. Завдання державної діяльності – це ті конкретні соціально значущі і життєво необхідні проблеми (питання), на вирішення яких спрямовані зусилля держави.

У співвідношенні функцій держави з завданнями і цілями пріоритет належить останнім. Щодо функцій держави у розвитку аерокосмічної галузі, то завдання і цілі є їх безпосередньою передумовою, визначають послідовність їх виникнення, зміну та розвиток. Так, наприклад, першочергове значення вирішення зовнішніх завдань призводить до набуття в діяльності держави ключового значення зовнішньополітичної функції, концентрує увагу державної влади на реалізації міжнародного співробітництва.

Функції держави постійно розвиваються під впливом внутрішніх і зовнішніх факторів. Одні функції виникають, інші змінюються, треті зникають. Такими факторами можуть бути радикальні соціальні зміни в суспільстві, які передумовлені глобалізацією, що впливає на зміну соціального призначення держави; особливість завдань і цілей, які виникають перед державою на етапі її розвитку [2]. Науково-технічний, інтелектуальний розвиток всієї цивілізації, процеси інформатизації суспільства, створення загальнопланетарного інформаційного простору, екологічний фактор, інтеграція світової економіки, міжнародна обстановка та інші зміни вимагають своєчасність науково обґрунтованого прогнозування та практичних рекомендацій щодо розроблення стратегічної та системної концепції щодо розвитку аерокосмічної галузі як однієї з зовнішньої та внутрішньої функції держави.

Формування системи аерокосмічного законодавства висунуло проблему узгодженості його на міжнародному рівні, з урахуванням практики міжнародного права, особливо міжнародного публічного права. Потрібно враховувати сучасні тенденції, які призводять до формування міжнародного аерокосмічного права світової інформаційної цивілізації.

Однією з внутрішніх функцій правової політики у аерокосмічній сфері є завдання враховувати ратифіковані Україною нормативні міжнародні акти – угоди та конвенції міжнародного права, що дозволить легалізувати позитивні звичаї в сфері аерокосмічних відносин та забезпечити загальнолюдські цінності, які закріплені в

Статуті Організації Об'єднаних Націй, Декларації прав людини, рішеннях Європейської Ради та інших загальних міждержавних нормативних актах, що встановлюють стандарти, якими визначається цивілізованість кожної країни та світового суспільства.

Згідно із сучасним міжнародним правом всі держави зобов'язані дотримуватися загальноновизнаних принципів та норм, а також міжнародних зобов'язань в сфері прав людини, в тому числі інформаційних. Конференція з людського виміру ОБСЄ [3] підкреслює, що права людини визначаються безпосередньою та законною опікою всіх держав-учасниць і не відносяться виключно до внутрішньої компетенції зацікавленої держави.

Література

1. Скакун О.Ф. Теорія держави та права / О.Ф. Скакун. – Харків: Консум, 2016. – 656 с.

2. Танимов О.В. Теория юридических фикций. Монография / О.В. Танимов; под ред. Т.В. Кашанина. – М.: Проспект. – 2016. – С. 224.

3. Права людини і професійні стандарти для юристів в документах міжнародних організацій / упоряд. Т. Яблонської. – К.: Сфера, 2013. – 342 с.

УДК 347.82(043.2)

Марценюк О. Г., к.ю.н., доцент,
Плахута А. С., студент,
Чернігівська філія Класичного приватного університету,
м. Чернігів

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ НОРМ ПРАВА АЕРОКОСМІЧНОЇ ГАЛУЗІ

Ситуаційний підхід до формування аерокосмічного законодавства України, з точки зору когнітивного (пізнавального) аспекту, викликав низку проблемних питань відносно правового регулювання інформаційних відносин. Зокрема, відсутність легальної, чіткої, ієрархічної єдності законів, що призводить до суперечливого тлумачення та застосування норм права на практиці.

Різні закони та підзаконні акти, що регулюють суспільні відносини, об'єктом яких є основи життєдіяльності у повітряному та космічному просторі, приймалися в різні часи і, особливо, без узгодження понятійного апарату [1]. Такі нормативні акти не мають чітко визначеного змісту, недостатньо коректні. Термінологічні розбіжності, різне тлумачення однакових за назвою та формою